

[Ministeren for offentlige arbejder.]

orienteret om, hvad der forestod. Samtidig er de respektive personaleorganisationer underrettet om, at forslag til løsning af de enkelte ansattes problemer ville blive forhandlet med personaleorganisationerne, så snart ønsker og muligheder var registreret. DSB har derefter yderligere gjort det, som jeg synes er helt rigtigt, at man ikke har nøjedes med den generelle orientering, men har sendt folk ud til at interviewe hver enkelt ansat for derved at få kortlagt de personlige problemer og ønsker til sammenstilling af de tilbud, som DSB skulle give. Man skal være klar over, at hele sagen er af et meget stort omfang navnlig for tog- og lokomotivpersonalet, for hvilket man først kan bringe tingene på plads i forbindelse med køreplansskiftet, og det afsluttende, omfattende arbejde drejer sig også om turlægning for ca. 3.000 mennesker.

Der er ved de gennemførte omplaceringer i videst muligt omfang taget hensyn til de personlige forhold og ønsker, og forretningsfører Børge Aanæs har da også under en forhandling med DSB den 20. april 1971 udtalt, at det var tilfredsstillende, at så mange personaleønsker kunne imødekommes.

Desværre kan man ikke imødekomme alle, og det, der giver anledning til spørgsmålet, er selvfølgelig dette, at der nødvendigvis måtte blive nogle enkelte sager tilbage, hvor man var nødt til at flytte folk mod deres ønske, men herom må jeg sige, at det kan jo heller ikke lade sig gøre, at DSB bevarer folk ansat på et sted i landet, hvor der ikke er noget arbejde til dem, samtidig med at man har brug for dem et andet sted. Jeg mener, at man har gjort, hvad man kunne. Man har fjernet langt de fleste af de personlige problemer. Det er rigtigt, at der er store ubehageligheder forbundet med en flytning for det antal, som mod deres ønske kommer til at flytte fra vest til øst, og vi søger på alle måder at afbøde disse ubehageligheder for den rest, som ikke lod sig ordne efter personlige ønsker, dels gennem regler om varsler og dels om højeste sats for flyttegodtgørelse. Men tilbage bliver, at når man har gjort, hvad man kunne i alle enkeltheder, så vil der alligevel være én gruppe tilbage, som man er nødt til at flytte, uanset at de hellere ville blive, hvor de var.

Otto Mørch: Ministerens svar bortforklarer jo ikke, at det er en kendsgerning, at man har givet DSB-personale så kort et varsel som 14 dage op til 3 uger, og derfor har jeg et tillægsspørgsmål. Vil ministeren nu foranledige en udsættelse af tvangsforflytningerne indtil 1. oktober og derigennem give det ramte personale en mere rimelig afviklingsfrist? Og lige et spørgsmål mere, som jeg gerne vil have en stærkere bekræftelse på end den, ministeren gav. Det er hovedspørgsmålet i hele rationaliseringsprocessen, det er spørgsmålet om at se personalepolitikken som et vigtigt led i hele planlægningen.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Det er ikke rigtigt, når der bliver sagt, at det er så kort et varsel. Jeg har netop i mit svar redegjort for, at det har ligget klart for personalet fra efteråret 1969, og alle har kendt gennem lovgivningens behandling og gennem sidebaneanudvalgets betænkning, hvad det var for strækninger, der skulle nedlægges, og hvor der måtte ske fraflytning af personale. Det, der ikke har været afgjort før til sidst, det har været den sidste ende af den forhandling, som består i, at når man er blevet enig med alle dem, hvis ønsker man kan opfylde, står man tilbage med et mindre antal, hvis ønsker man ikke kan opfylde. At love nu at ville opfylde deres ønsker ville være simpelt hen med et endnu kortere varsel at pålægge nogle andre de samme pligter. Vi kan jo ikke lade personalet blive i en ansættelse, hvor der ikke er arbejde til dem, samtidig med at vi har plads et andet sted. Det er altså den rest, der er tilbage. Jeg beklager, at den er der, men det kan ikke nytte noget, at jeg lover at gøre noget særligt for dem, det ikke lykkes at få på plads, hvis det samtidig betyder, at vi skulle love at gøre noget uønsket over for andre, der har fået deres ønsker opfyldt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 132) findes i tidenden sp. 6532).